

Pembe ve Mavi
Yanliř Adres

Orjinal Adı: PinkMuffin @ BerryBlue - Betreff: Irrlaufer
Yazarı: Hortense Ullrich - Joachim Friedrich
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yonca Kocadağ
Editör: Elif Dinçer
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafi: istockphoto.com

1. Baskı: Eylül 2012

ISBN: 978-9944-82-587-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No:16053
Tel: (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

PEMBE ve MAVİ

YANLIŞ ADRES

Hortense Ullrich
Joachim Friedrich

Çeviri
Yonca Kocadağ

epsilon®

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: Bu deliler ciddi!

Selam,

Yakama yapıştılar! Gerçekten! Çünkü bugün avukat buradaydı. O iki deli kadın bunu yapacakları konusunda beni zaten tehdit etmişti. Buruşuk olan değil, daha çok şişmiş gibi görünen! Yani yumurtlayacak tavuk gibi gıdıklayan değil de, Büyülü topları alan. Adam bugün geldiğinde onun avukat olduğuna inanmadım resmen. Böyle bir saçmalık için avukat tutmak kimin aklına gelir? Üstelik tam bir avukat gibi görünüyordu. Bilirsin işte, takım elbise, özel tasarım bir cep telefonu ve sinekleri öldürecek kadar çok tıraş losyonu! Alman pastasıyla uğraşıyordum, ona ne istediğini soracaktım ama fırsat vermedi. Adam birden beni azarlamaya başladı. Çok rahatsız edici değildi, daha çok avukat konuşması gibiydi. “Sizce bu uygun mu...?”

ve “Müvekkilimin yasal hakkı olarak...” gibi. Yani anlarsın işte! Sonra asıl konuya geldi. Tazminat, yasal mevzuat ve ona benzer bir yığın saçmalık! En sonunda beni hapishaneye attırmakla tehdit etti manyak! Tamamen aklını kaçırmış! Ama buruşuk ve şişmiş ondan daha deli! Yumurtlar sa yumurtlasın, elimden bir şey gelmez! Ve Büyülü topların da hiçbir suçu yok. Yalnız annemle babam bembeyaz oldu. Benim için endişeleniyorlar. Anlamıyorum ki, ben hiçbir şey yapmadım. O herifin yaptığı bir çeşit avukat şovuydu sanırım, o kadar.

Biraz rahatlamam lazım. Yeni bir telefon rehberi edindim. Sarı sayfalar! C harfine geldim bile! Haydi görüşmek üzere.

Berry

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Kafayı sıyırılmış tavuk yetiştiricisi!

Bana bak, sen kafayı mı yedin? E-posta adresimi nereden buldun, kimsin ve bu saçmalık da ne?

Senin tavuk zimbirtin, Alman pastan, Büyülü topların ve avukat problemlerinden bana ne?

Seni hapishaneye attırmakla tehdit etmemeliler, daha çok terapistle göndermeliler. Ve mademki rahatlamak için sarı sayfalar edindin (acaba onu yastık olarak mı kullanıyorsun bilemedim!) doktorlar sayfasını aç ve bir an önce yardım al!

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: ???

Sen de kimsin?

Kahretsin, e-posta adresini yanlış yazmışım! Sen ‘TembelKrema’ değilsin, öyle değil mi?

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Çok zekisin

Evet tavuk yetiştiricisi, gerçekten çok akıllısın. Gayet açık ki e-posta adresini yanlış yazmışsın! Ve eğer bir Büyülü toptan daha zeki olsaydın, TembelKrema değil, PembeKrema olduğumu fark edebilirdin. Çünkü sana cevap olarak gönderdiğim e-postada zaten yazıyordu!

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: Stres yapma!

Tamam yahu! Sakin ol! Anladım. Yanlış e-posta adresi için özür dilerim. E-postayı aslında bizim sınıftan bir çocuğa yazmıştım. Arkadaşım falan değil de, sadece bazen onunla öylesine takılırız. Aman ya, bunu sana niye anla-

tıyorum ki? Sadece şu sıralar bazı delilerle uğraşıyorum. Ama bu da geçecek.

O halde kendine iyi bak ve tekrar özür dilerim.

Berry

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Ne oldu?

Şimdi hapse giriyor musun girmiyor musun?
Eğer öyleyse, çok iyi bir avukatım var!

Not: Bana gönderdiğin e-posta gerçekten yanlışlıkla gelmişse, sana öyle saldırdığım için özür dilerim. Ama hey, şimdi ciddi olalım! Yazdıkların gerçekten seni çıldırtmışa benziyor!

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: Tavuk nineler!

Peki o halde! Benim çıldırmış olduğumu düşünüyor-san sana tüm hikâyeyi anlatabayım.

Annemle babam bir kafe işletiyor. Adı 'Kafe Küçük Halka' ve bunu ismen de öyle algılayabilirsin. İçeri giren, yaşı ellinin altında olan herkes hızla bu 'Halka'daki yaşı or-

talamasına uyum sağlıyor. Çok kısa bir süre önce biri bana şöyle bir soru sordu: "Yüz tane ayağı ve tek bir dişi olan şey nedir?" Cevap: "Küçük Halka!"

Kafede genelde, kahvesini yudumlarırken ağzını şapırdatta şapırdatta pastasını yiyen ve geçmiş pazar günü şahane bir konuşma yapan papazdan bahseden nineler vardır.

Sıklıkla orada olur ve onlara hizmet ederim. Yani kahvelerini doldurur, pastalarını servis ederim ve Alman pastalarını veririm. O paraya ihtiyacım var. İş oldukça rahat, çünkü çoğu beni, annemin bana hamile olduğu zamandan beri tanır.

Birkaç gün önce iki yeni protezli tip geldi. Sürekli gelen ninelerimiz onları şüpheli gözlerle inceliyordu. Bu elbette görüşlerinden de kaynaklanmış olabilir. Bir tanesi oldukça kısa boylu ama bir o kadar da buruşuktu. Ama buna rağmen sanki yetmişli yıllardan bu yana gardırop-ta unutulmuş gibi görünüyordu ve aşırı makyaj yapmıştı. Cart bir ruju vardı ve yüzünün her yerini boyamıştı. Daha doğrusu kırışıklarını gizlemek için çaresizce uğraşmıştı. Ama en acayip olanı saç rengiydi: Mor! Gerçekten mordu! Böyle bir şeyi sadece punkların yapacağını zanneddim. Diğerleri tam tersiydi. Her anlamda. Uzun boyluydu, iriydi, doğa vergisi pespembe yanakları ve ay gibi yusuvarlak bir suratı vardı. Biri tarafından şişirilmiş gibi görünüyordu. Hep ayaklarına baktım. Yürüyor muydu, yoksa balon gibi yerden hafifçe yüksekte mi ilerliyordu, ona bakıyordum. Bir de o kıyafetler! Buruşuk olanın üstünde ucuz, cart renklerle dolu bir elbise vardı. Sanırım ek-sik olan tek bir renk yoktu. Mor saçlarını, üstü çiçeklerle kaplı bir şapkayla taçlandırmıştı! Buna karşın şişman olan tam tersiydi, koyu kahverengiyle bezenmişti, ayak sağlığı-

na uygun ayakkabıları, dantelli yakası ve sarı lüleli saçları vardı. Bizim kafeye geldikleri anda öncelikle büyük bir sessizlik oldu. Ağzından bir parça vişneli pasta düşüren bir nine bile gördüm.

İnan bana müşterilerimizle ilgili birçok şeye hazırlıklıyım. Gayet soğukkanlı bir şekilde yanlarına gittim ve “Ne arzu ederdiniz?” dedim. “Büyülü toplar alkolsüz mü?” diye sordu şişmiş olan.

Bu konuyla ilgili açıklamam gereken bir şey var. Büyülü toplar bizim özel ürünümüz. Üzerleri kuvertür veya Hindistan ceviziyle kaplı, hamurdan iki toptan oluşuyor. Üstünü kavrulmuş fındıkla da kaplıyoruz. Her zaman bir tabakta iki adet olarak servis ediyoruz. Eski bir gelenek gibi görünebilir ama müdavimlerimiz bunu çok seviyor. Çok yumuşaktır. İnsan kenarlarını keyifle yalayabilir.

Babam bana bir ara tarifinin sırrını açıklamıştı. Bu sebeple rahatça cevapladım, “Kesinlikle alkolsüz. Garanti veririm!”

“Emin misiniz?” diye sordu şişmiş gibi görünen.

Bu arada buruşuk olan kıpkırmızı dudaklarını şapırdatarak, koyu mavi farlarının altındaki gözlerini bana dikmişti.

Rahat tavırlarımdan uzaklaşmadan tekrar ettim, “Alkol yok. Bana inanabilirsiniz.”

Bu arada tüm işitme cihazlarının bana ve bu iki tuhaf misafirimize doğrultulduğunu hissediyordum.

Şişmiş gibi olan bana doğru eğildi, “Aslında konu kız arkadaşım ile ilgili,” dedi fısıltıyla ve başıyla, ağzını şapırdatan buruşuk arkadaşımı işaret etti.

Kahretsin! Bitirmem lazım. Annem şimdi buradaydı. Sürekli gelen ninelerden birinin sınıf arkadaşlarının bu-

luşması varmış. Beş kişilermiş ve benim hizmet etmemi istiyorlarmış. Kim bilir neden? Hikâye seni sinir ettiyse veya strese soktuysa unut gitsin. Öyle değilse devamını sonra anlatırım.

Berry

Kimden: PembeKrema

Kime: MaviPasta

Konu: Merhaba komşu!

Ne sandın, tabii ki hikâye ilgimi çekti, anlatmaya devam et.

Ve ayrıca Kafe Küçük Halka şehrin eski kısmında, orayı biliyorum. Yani ben değil büyükannem biliyor. Bu arada kendisi oraya gitmiyor, sadece sizden pasta ve turta sipariş ediyor. “Ambiyans ve insanlar benim zevkime uymuyor,” demişti bir zamanlar pudralanmış burnunu buruşturarak. Ama sizin pastalarınız acayip lezzetli. Bana her zaman bir şeyler ayırır. Üstelik ‘kahvelemek’ diye tabir ettiği kahve saatinde, bana özel olarak ayırdığı parçaları da pasta tabağına koyar ve şayet biri onlardan birini almak isterse, “O olmaz! O başkasına ait!” der. Büyükannem böyledir işte.

BİZ AYNI ŞEHİRDE OTURUYORUZ!!!!

O halde tavuk ninelerle ilgili hikâyeyi anlatmaya devam et. Buruşuk olan ne zaman yumurtladı?

Selamlar.

MAX

Not: Bu arada senin gerçek adın ne? ‘Berry’ değil herhalde. Peki neden ‘mavi? Maviyi çok mu seversin? Yoksa MaviPasta gerçekten de mavi kremalı bir pasta çeşidi mi?

Kimden: MaviPasta

Kime: PembeKrema

Konu: Tavuk nineler ikinci bölüm.

Merhaba Max,

Demek ismin böyle. Şu işe bak, gerçekten aynı şehirde oturuyoruz. Evet kafemiz şehrin eski kısmında, eski şehirde yani – ya da eskilerin şehri mi demeliyiz? Bazen bu bölgede doğmuş son kişi olduğum hissine kapılıyorum. Küçükken sırf yukarıya bakmadan birileriyle sohbet edebilmek için büyük bir çaresizlikle bebeklerle oynardım.

Bu arada ismim gerçekten ‘Berry’. Aslında adımın normal şartlarda Barry olması lazımdı (annemin Amerikalı, ağlak şarkılar söyleyen bir şarkıcıyı beğenmesi yüzünden) ama babamın ve nüfus müdürlüğündeki adamın İngilizceyle arası pek yoktu sanırım. O yüzden ‘a’ harfi ‘e’ olmuş. ‘MaviPasta’ adı benim hoşuma gitti. Ve aslında... Yani... Pastayı aslında severim ama bazen pek melankolik olabiliyorum. Üstelik sadece kaçık nineler yüzünden değil. Onlar da sürekli sorun çıkartıyorlar, gerçekten ben hiçbir şey... Ahh doğru ya, daha hikâyeyi sana anlatmam lazım.

Şişmiş gibi görünen, bana birkaç kez daha Büyülü topların alkollü olup olmadığını sordu.

Birdenbire, aslında alkollü olanından istediği için bu

kadar sorduğunu düşünmeye başladım. Bazıları böyledir, en sonunda burunlarına bir şişe viski dayayana kadar uzun uzun alkolden hoşlanmadıklarını anlatırlar.

“Bir bardak içki arzu eder miydiniz?” diye sordum.

Şişkin olanı görmeliydin! Neredeyse patlayacaktı. Zaten öyle görünüyordu. Buruşuk olansa sanki bebek maması yermişçesine ağzını gürültüyle şapırdattı.

“Kulaklarınız ağır mı işitiyor delikanlı?” diye bağırdı kırmızı yanak. “Az önce size alkolün arkadaşımı mahvettiğini anlatmaya çalıştım! Ve siz bana içki arzu edip etmediğimizi soruyorsunuz! Terbiyesizlik!”

Sana bir şey söyleyeyim mi? Öyle bir ses tonu vardı ki, zavallı ninelerimiz birkaç saatliğine işitme cihazlarını çıkartmak zorunda kaldılar. Ama ben hâlâ soğukkanlı durmaya çalıştım.

“Çabuk mu sarhoş oluyor?” diye sordum.

“Hayır, çok daha beter!” dedi şişkin sadece. “Şimdi bize iki tane Büyülü toplardan, bir parça Frankfurt çelenk pastası ve iki adet kafeinsiz kahve getirin lütfen.”

İtiraf etmem gerekir, o bağırان kurbağaya öyle çok kızdım ki Büyülü topları alkole batırmayı bile düşündüm. Bazı müşterilerimiz gerçekten böyle yemeyi tercih ediyor. Sanırım öyle daha lezzetli oluyor. Ama sonra vazgeçtim. Çok tehlikeli olabilirdi. Üstelik alkolden nefret ediyorum. O zımbırtıya katlanamıyorum, yedinci sınıfa giderken bir seferinde... neyse seni pek ilgilendireceğini sanmıyorum. Bazen asıl konudan çıkıyorum, Almanca öğretmenim de hep aynı şeyi söyler. Kompozisyonumun altına ne yazdığını biliyor musun? Neyse, önemli değil! Nerede kalmıştım? Evet, o iki çatlağa Büyülü toplarını (kesinlikle alkolsüz), pastalarını ve kahvelerini götürdüm. Tıkınmaya başladılar.

Tezgâhın arkasına geçip o ikisini çoktan unuttuğum bir anda karmaşa başladı. Müşterilerin oturduğu alandan bağırsıklar ve çığlıklar yükselmeye başladı.

Koştuk. Daha doğrusu, mutfaktaki yardımcı, ben ve annem! (Bu arada annem tüm gün tezgâhın arkasında durur, babamsa fırının başındadır. Daha sonra o da yanımıza geldi.) Gördüklerime inanmadım. Tüm nineler ayaklanmış heyecanla o iki kaçığın oturduğu yeri işaret ediyordu. Ben de görüyordum: Buruşuk olan sandalyesinin üstüne çıkmış, kollarını iki yana açmış, bir kuş gibi kanat çırpıyor ve gıdaklıyordu! Gerçekten! Çıldırılmış bir tavuk gibi gıdaklıyordu. Hayal edebiliyor musun? Rujlu, mor saçlı, başında çiçek serası olan, buruşuk bir tavuk. Bu arada ciddi olarak düşündüğüm tek şey vardı: Kahretsin, yanımda kameram yok!

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Şişman olan tüm neşemi kaçırdı.

“Büyülü topların içinde alkol vardı işte!” diye bağırmaya başladı. “Arkadaşımı zehirlediniz!”

“Büyülü toplarımız alkolsüz olarak...” diye cevaplama-ya çalıştı annem, ancak çığırta kurbağa cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

“Bunun sonu kötü olacak! Bu delikanlı bize alkol içmeyi bile teklif etti, üstelik alkolün arkadaşım üzerinde ne tür bir etki bıraktığını açık bir şekilde anlattığım halde!”

O bağırdıkça, arkadaşı da aynı yükseklikte gıdaklıyordu. Cehennem gürültüsü gibiydi. İlk defa müşterilerimizi kışkandım çünkü istedikleri zaman dinleme cihazlarını kapatabilirlerdi.

Annem bana döndü, “Bunu yaptın mı?”

“Hayır!” diye bağırdım, “Bu ikisi kafayı yemiş!”

“Bir de üstelik hakaret!” diye bağırdı şişmiş olan.

“Arkadaşımızın nesi var?” diye sordu annem. Tamamen bitmişti, her halinden belli oluyordu. Ne de olsa insan annesini gayet iyi tanıyor.

“Alkolle ortaya çıkan psikolojik bir bozukluk!”

Ben tam olarak anlamamıştım ama avukat bize daha sonra bir daha açıkladı. Sonrasında ben yine anlamadım. Hipnozda olduğu gibi, biri çana vurduğunda artık Napolyon olduğunu sanıyorsun. Buruşuk olan da aynı şey olmuştu. Sadece bu yaşlı nine çan sesiyle değil, alkol yüzünden kafayı yiyordu ve kendisini Napolyon değil, tavuk sanıyordu.

Birden gıdaklamayı bıraktı, sandalyeden indi, bir köşeye oturdu ve şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Bu arada başını sallıyordu ve yeniden ağzını şapırdatmaya başladı.

“Şimdi nesi var?” diye sordu annem dikkatlice. Arkadaşı işaret parmağını dudaklarını götürdü ve fısıldadı, “Şşşşt, şimdi yumurtlamaya çalışıyor. Rahatsız edilmemesi lazım.”

Bu kadar fazlaydı. Gerçekten. Daha fazla dayanamadım. Gülmekten neredeyse altına yapacaktım.

Kahkahalarım kısa sürdü. İki çatlak çekip gitmeden (ki buruşuk nine yumurtlayamadı) ciyak ciyak bağıran yaşlı kurbağa Büyülü topları annemin burnuna dayayıp, “Bunu da yanımızda götürüyoruz. İçinde alkol olup olmadığını göreceğiz!” dedi.

“Peki ya alkol çıkarsa?” diye sordu annem.

“O zaman sizi dava edeceğiz! Buna emin olabilirsiniz!”

Onlar gidince “Bana doğruyu söyle Berry,” diye fısıldadı annem, “Böyle bir şey yapmış olabilir...”

“Hayır!” diye bağırdım. Normalde böyle bir şeyi asla

yapmam. Soğukkanlı olmak her zaman iyidir. “Kafayı sıyırmış bu deliler!”

Sonra beni rahat bıraktı. Ancak o ve babam akşam bana sürekli tuhaf tuhaf baktılar. Düşüncelerimi okuyabileceklerini düşündüm. Kısa bir an için gerçekten bunu yapmayı düşünmüştüm ama yapmadım. Doğruyu söylüyorum! Ve o Büyülü topların içine alkol, düşünce gücüyle girmiş olamaz, öyle değil mi?

Bir gün sonra da avukat bozuntusu geldi ve cezadan, yasal mevzuattan, bu sebeple hapisaneyeye girmekten falan bahsetti. Adamın kafasında birkaç tahta eksik!

Annemle babam mahvolmuş durumda. Dükkânın kapatılmasından bile korkuyorlar. Bu onlar için büyük bir felaket olur. Kafe uzun zamandır ailemize ait. Babam onu babasından devralmış, o da kendi babasından almış ve böyle sürüp gitmiş. Sanırım bu hikâye, atalarımın taş devrinde artık mamut avlamaktan bıkmış olması ve pasta yapmak istemesiyle başlamış. Ben hiçbir şey yapmadım bu sebeple stres yapmıyorum. Belki o buruşuk nine günün birinde yumurtlamayı başarır. Bu sayede televizyona çıkıp tonla para kazanabilir.

İşte, artık tüm hikâyeyi biliyorsun. Konusu delilerle ilgili ama bu benim de kaçık olduğum anlamına gelmez. Ara sıra bana yaz.

Berry

Not: Büyükannen neden bizim kafeyi sevmiyor? Bize sürekli gelen nineler kafeyi süper bulurlar. Sürekli bir şeyler olur, bazen yumurtlayanlar bile.☺

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Hayatta olmaz!

Biliyordum: Sen tamamen aklını kaçırmışsın! Böyle bir şey asla olamaz. Şu hikâyenin doğru olup olmadığını bir öğrenmeliyim. Çünkü vaktimi gerçek bir deliyle harcamaya niyetim yok.

MAX

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: Bu da ne demek?

Neyi öğreneceksin? Ve neden? Ve kimden? Hikâye tam olarak böyle gerçekleşti! Büyülü toplardan, yumurtlamaya çalışma hikâyesine ve avukata kadar hepsi... Yoksa senin de onlarla bir alakan mı var? Bunun ne anlama geldiğini bana yaz!

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Çok lezzetli!

Selam Berry,

Şimdi sizin pastalarınızdan yedim, hımm, çok lezzet-

li. Yuvarlak pastanız bir başyapıt. Büyükannem (babamın annesi) buradaydı. Genelde haber vermeden gelir. Tipik kontrol ziyaretlerinden biri.

Her zamanki gibiydi. Kapı çaldı, kapı girişinde durdu, “Umarım rahatsız etmiyorumdur,” dedi ve içeri girdi.

Colette, bizim Fransız asıllı yardımcı kadınıımız, “Zağ-rif hanimefendi geldi,” dedi.

Büyükannem, “Başka kim olacaktı?” diye mırıldandı. Büyükannem annemle yıllardır savaş halindedir. Tam anlamıyla tek taraflı bir durum, büyükannem savaşıır, annem gülümser. Annem yanımıza geldiğinde büyükannem ona kahve içmeye geldiğini söyledi.

“Ne güzel,” dedi annem ışıldayan bir yüz ifadesiyle. Sonra, “Ama ne yazık ki evde pasta yok,” dedi. Kalçalarını işaret ederek, “Kaloriler ve fiziğim, biliyorsun işte,” dedi.

Büyükannem ona hoşnutsuz bir ifadeyle baktı, hat-ta hayretler içerisinde bile denebilir ve “HAYIR, bilmiyo-rum!” diye tısladı dişlerinin arasından. Sonra biraz daha dik durdu. Böyle çok daha büyük ve gösterişli görünüyordu. Ayrıca çok daha korkutucuydu.

Annem gereksiz bir açıklama yaptı, “Yani demek istiyorum ki, pasta şişmanlatır!”

“Zeki insanlar şişmanlamaz!” dedi büyükannem.

“Pastaya ihtiyacımız yok ki, kahveyi onsuz da içebiliriz,” diyerek uzlaşma sağlamaya çalıştım.

Büyükannemin gözleri hâlâ annemin üzerindeydi. “Pasta birazdan geliyor, siparişi verdim ve buraya getirmelerini söyledim!” dedi anneme sonra Colette’e döndü, “Kahve için masayı hazırlayın, kahveliyoruz,” dedi. Sonra bana döndü, yüzüne bir kaç saniyelik bir gülümseme yayıldı ve “Sen de davetlisin,” dedi.

Sırıtarak, “Tamam,” dedim.

Büyükannem kaşlarını havaya kaldırdı ve teatral bir ifa-deyle elini kulağının arkasına koydu, “Nasıl? Tanrıya şü-kürler olsun ki cevabı tam olarak duymadım,” dedi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, cevabımı dü-zelttim. “Davet için çok teşekkür ederim, keyifle size eş-lik ederim.”

Şimdi gerçekten gülümsüyordu. Belli belirsiz iç çek-ti ve “Yetiştğin kültürsüz ve eğitimsiz ortamın sana zarar vermiyor olması ne güzel!” dedi, bu arada bakışlarını evin içinde gezdirdi ve en son olarak annemin üzerine kilitledi.

Annem gülümsedi, “Evde her şey yolunda mı bir kont-rol edeyim,” diyerek gözden kayboldu.

Büyükannem yüksek sesle iç çekti. Yine savaş bayrağı-nı çekmişti ancak kimse onu ciddiye almamıştı. Annem-le işi zordu. Daha sonra bana baktı, dik durmaya çalıştım. Yüz ifadesi şefkatliydi ve beni neyin beklediğini biliyor-dum: Ona göre bunu aslında annemin üstlenmesi gereki-yordu ama herhalde bizzat kendisi beni bir opera veya ti-yatro oyununa davet edecekti.

Ama bugün değil; o anda, “Hâlâ o kitapları mı okuyor?” diye sordu.

Çünkü annem ucuz edebiyatla dolu aşk romanları oku-maya bayılır. Bu büyükannem için suratına tokat yemek gibi bir şeydi, ne de olsa çok önemli bir şairin soyundan geliyorduk.

Oldukça naif bir tavırla, “Kim? Hangi kitapları?” diye sordum.

“Annen! Şu birbirinin tekrarı romanları!” Büyükannem suratını sanki limon yemişçesine buruşturdu.

“Ah şunları!” dedim, “Onların gerçek hayat gibi olduklarını söylüyor. Kont zavallı fakir kızla evlenir!”

“Tamamen saçmalık!” diye bağırdı büyükannem.

Sırıttım, çünkü annem için aslında bu doğrudu. Hâlâ babamla evlendiği için çok mutlu, babam da onu kayıtsız şartsız seven annemle evli olduğu için mutlu.

Çünkü bunu kendi evinde yaşamamış. Büyükannem karşındakinden ne bekliyorsan onu yapman gerektiğini söyler. Onun için bu, sevginin en büyük şartıdır.

Sonra kapıda bekledim çünkü belki pastayı senin getireceğini düşündüm. Ama eğer altmış yaşlarında ve kel kafalı değilsen o sen değildin. Eğer o sensen: Vay be, hâlâ ailenle yaşıyor olman enteresan!

Selamlar
MAX

Not: Gerçek şu ki, sana tekrar yazıyor olmam, hikâyene ya da güç durumda olduğuna inandığım anlamına gelmiyor. Bana verdiğin bilgilerin kontrolünü yapmadım ve öncesinde olduğu gibi hâlâ senin kaçık olduğuna inanıyorum. Ama zararsızsan sorun yok, bana yazmaya devam edebilirsin.

Kimden: MaviPasta

Kime: PembeKrema

Konu: Manyak beni rahat bırakmıyor!

‘Altmış yaş ve kel kafa’ çok komikti. Gerçekten! Katıla katıla güldüm. Beni Charly ile karıştıran tek insansın.

Aslında adı Karl ama ona ‘Şaaarli’ dememiz hoşuna gidiyor. Bize bazen yardım eder. Emekli ve bir zamanlar boksla uğraşmış. O sebeple burnu ve alnı düz. Ama araba kullanmak ve pasta siparişi götürmek için yeterli. Tabii adresi büyük harflerle yazarsak.

Peki neden bana inanmıyorsun? Tavuk nine hikâyesi gerçekten doğru. Şu hikâyeyi kontrol etme zırvasından da vazgeç artık. CIA’den falan mısın?

Ayrıca o manyak herif yine buradaydı. Şu avukatı diyorum. 1939 yılından kalma yaşlıların sınıf toplantısına katılanlara, üçüncü yumurta likörlerini (Böğgk) servis ediyordum ki, bar tezgâhının önünde annemin burnuna tuttuğu kâğıdı sallayıp duruyordu.

“Bu bir rapor!” derken gülümsüyordu şu avukat bozuntusu. Mutlaka buna benzer bir şeyi televizyonda görmüşsündür. Şu ‘Artık itiraf etmeyecek misiniz? Ben zaten her şeyi biliyorum!’ gülümsemesi.

“Nasıl bir rapor?” diye sordu annem.

“Büyülü toplarınızın toksikolojik incelemesi. İçinde hatırı sayılır miktarda alkol bulundu.”

“Bu olamaz!” diye bağırdım yüksek sesle, bu kadarını beklemiyordum.

Adam beni önemsemedi ve annemle konuşmaya devam etti, “İspatı budur! Müvekkilime kasten zarar verdiniz. Onu zehirlediniz!”

‘Zehirlediniz’ kelimesiyle annem neredeyse bayılacaktı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu. “Bir kahve içmek ister misiniz?”

Bu soruyu müşterilerden biri sorun çıkardığında da hep sorar.

“Kahve istemiyorum. Ne de olsa zehirlenmeye niyetim yok!” dedi sersem. “Müvekkilim için adalet istiyorum.”

Bu cümlesinden sonra topuğunun üstünde dönüp çekip gitti.

Annem bana sadece baktı.

“Hayır!” dedim hemen, “O topoların üstüne içki dökmedim! Gerçekten yapmadım!”

Bana hiçbir şey söylemedi ama artık onun bana inanmadığını düşünüyorum.

Eğer o herifle bir alakan varsa, sana söyleyeceğim tek şey var: Siz beni bitiremeyeceksiniz. Neyi kontrol edip etmediğin umurumda değil. İstersen o yapışkan avukata gidip raporu görebilirsin. Adamın adı Kai-Magnus Dreher. İlk geldiğinde annemin eline tutuşturduğu kartvizitinden okumuştum. Sadece avukat olan birinin adı bu olabilir zaten.

Evet şimdi ne istersen onu yap! Ama stres yapma! Çünkü nefret ediyorum. Ve eğer strese girersem telefon rehberi okurum. Çok güzel rahatlatıyor. Sen de denemelisin!

Berry

Kimden: PembeKrema

Kime: MaviPasta

Konu: Sakinleş!

Tamam, ilk iş olarak kendime bir telefon rehberi edinip keyfini süreceğim. Çünkü önümüzde bir sürü sorun var.

Hikâyen doğru. Seni, dolayısıyla aileni de kandırmaya çalışıyorlar. O sebeple alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var.

Senin şu Kai-Magnus gerçek bir dalavereci, o kadarını öğrendim. Tazminat davalarında uzmanlaşmış, güvenilmemesi gereken bir avukat.

Ve şayet önümüzdeki günlerde sizin dükkâna, sesi sigaradan çatallaşmış, söylenilen her sözü komik şekilde tekrarlayan ve sana asla inanmıyormuş gibi davranan biri gelirse rahat ol, o ‘Kuhlhardt’ ve benim adamım. Yani tam olarak benim adamım sayılmaz, ‘Kuhlhardt ve Lipinski’ adında bir bürodan, yaşlı ninenin zehirlenme olayıyla ilgilenmesi için bir dedektif kiraladım. Lipinski de gelebilir ama onunla daha önce hiç konuşmadım, sadece Kuhlhardt’la konuştum ve o sebeple sesini biliyorum.

Telefonda ona, “İyi günler,” dediğimde, “İyi günler,” diye cevap verdi ve sesi kulağa sitemli geliyordu. Ben de sate baktım, gerçekten henüz ‘gün’dü, o zaman sorunun ‘iyi’ demiş olmamdan mı kaynaklı olduğu hissine kapıldım, belki de onun için iyi bir gün değildi.

Ona iş teklif ettiğim için pişman oldum bir anda, çünkü herif oldukça tuhaftı (Sarı sayfalardan dedektif bulmanın sonucu işte bu olur).

Ona, hakkında bilgi alabilmek için, ne tür işler yaptığını sordum. Ama o sadece homurdandı: “Yavaş arkadaş, yavaş!” Onu sıkıştırmamam gerektiğini söylemeye çalışıyordu sanırım.

Herkesi odaya toplayıp sırayla suçladıktan sonra katili kıskıvrak yakalayan Hercule Poirot tarzında bir herif olmalı.

Sonra Lipinski’yle konuşmak istedim ama Kuhlhardt onun yemekte olduğunu ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Yemek saati onun için kutsal sayılırmış ve Lipinski bir seferinde onu ısırma kalktığından beri ona bu konuda saygı gösteriyormuş. YÜCE TANRIM! Çevremde sadece deliler mi var? Neyse!

Sinirlerine hakim ol!

Görüşmek üzere

MAX

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: Özel dedektif mi?

Şu yumurtlama hikâyesi için özel dedektif mi tuttun? İnanmıyorum! Ne demek bu? Bunu neden yapıyorsun? Birbirimizi tanımıyoruz bile! Ve ayrıca: Sen kimsin? Özel dedektif kiralayacak parayı nasıl buluyorsun? Ben kendime sadece ‘sarı sayfalar’ alabiliyorum. Bu dedektifi gerçekten oradan mı buldun? Ben henüz G harfindeyim.

Zor durumda olabilirim ama bu konuyla senin alakan yok ki! Ne olursa olsun gerçekten kim olduğunu ve beni tanımamana rağmen neden özel dedektif tuttuğunu bilmek isterim. Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun? Eğer bunu komik buluyorsan lütfen kendini eğlendirecek başka bir sersem bul!

Berry

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Sakinleş!

Seni tanımıyorum ki dalga geçeyim. Çıkmaza girmişsin ve belki sana yardımcı olabilirim, neden bunu sorun haline getiriyorsun? Benim hakkındaki ayrıntıların bir önemi yok. Kendime özel dedektif tutabileceğimi varsay. Her neyse, Kuhlhardt seninle görüşecek, detaylara ihtiyacı var.

Ve sakın aptalca inat etme, sana yardım etmesine izin ver ve adamla işbirliği yap.

Bunun dışında özel dedektifler ‘D’ harfinde, hatırlamaya çalış mutlaka görmüş olmalısın.

Selamlar

MAX

Not: Bunu neden yaptığımı soruyorsun.
Cevap çok basit: Çünkü yapabiliyorum.

Kimden: MaviPasta
Kime: PembeKrema
Konu: Ben zavallı bir domuz değilim!

Bu olay gitgide tuhaflaşıyor! Umarım fakir insanları zavallı domuzlara benzetip onlara ‘yardım’ etmeye çalışan, deli gibi zengin bir tip değildir. Eğer öyleyse beni rahat bırak!

Berry

Kimden: PembeKrema
Kime: MaviPasta
Konu: Zavallı domuzlar

Neye gıcık oluyorum biliyor musun?
Zengin ayrımcılığı!

Evet!

Neden siz fakirler, sizden daha fazla parası olan insanlara karşı bu kadar agresifsiniz?

‘Ben zenginim! Zengin insanın da gözleri yok mu? Zengin insanın elleri, duyuları, özlemleri, tutkuları yok mudur? Bize bıçak saplandığında, kanımız akıyor mu? Gıdıklandığımızda gülmüyor muyuz? Zehirlendiğimizde ölmüyor muyuz? Bize hakaret ettiğinizde öcümüzü almayalım mı?’

Bu pasajı okulda görmediniz mi? Shakespeare – ‘Venedik Taciri’ (Kabul ediyorum, biraz değiştirdim, orada konu bir Yahudi’yle alakalıydı. İnsanların ona davranış şeklinden şikâyetçiydi, ama olsun!)

Sonuçta beni rahatsız ediyor işte!

Ben klişe bir çocuğum: Zengin baba, çok güzel bir anne. Ama Hey! Bizden de olması lazım!

Ben de arkadaşlarım olsun istiyorum. Hem de normal olanlarından! Ailemin arkadaşlarının züppe çocuklarından değil! Ve hepsi zenginlikleri yüzünden ihmal ediliyorlar (Evet ben de aynı durumdayım ama ben bunun için bir şeyler yapmaya çalışıyorum).

Eğer ailem zengin diye beni aptal buluyorsa, asıl aptal sensin!

Benim elimden bir şey gelmez. Ebeveynler kaderdir, onları kendimiz seçemiyoruz.

Bu yüzden kendine gel!

MAX

Kimden: MaviPasta **Kime: PembeKrema** **Konu: Ayrımcılık mı?**

Selam Max,

Şimdi sen kendine gel. Gerçekten gözlerim doldu. Peki o halde, paran var, daha doğrusu ailen zengin. Anladım! O sebeple sana yazmamaya karar verdim. Ama yine de yazıyor olmamın iki sebebi var. Birincisi senin farklı olduğunu düşünüyorum, ikincisi şu senin Kuhlhardt geldi.

Ancak deli gibi parası olan zengin tiplere neden uyuz olduğumu bilmelisin. Kıskaç falan değilim. Gerçekten! Ailem mücadele etse de ve şu yaşlı büyükannelere ihtiyacımız olsa da biz fakir değiliz. Onlar hiç pes etmezler. O yüzden aileme hayranım. Buna rağmen hayatımız kötü değildir. Gerçi pencereden aşağıya paralar savuramayız ama olması gereken her şey için yeterli paramız var. Benim çok başka bir problemim var. İşyerimiz çok uzun zamandır var, sana da anlatmıştım. Atalarımız çok iyi bir itibar sağlamışlar. Bu sebeple genelde ‘üst sınıftan’ müşterilerimiz var. Sadece üst sınıf değiller aynı zamanda kibirli ve aptallar. Nasıl davrandıklarına inanamazsın! Yine kısa bir süre önce kokoşun biri kürk paltosuyla bize uğradı ve sanırım kendisine benzer bir bayan arkadaşı için altı katlı sürpriz bir pasta siparişi verdi. Altı kat! Üstü yüz adet el yapımı, gül şeklinde badem ezmeli! Ve derhal! Bunun nasıl mümkün olacağını bana söyler misin? Sadece gülleri yapmak bile zorlu bir iş!

“Bütün gece çalışırsak yarına yetiştirebiliriz,” dedi babam.